

דף נט.

עין משפט א.

יו"ד סימן רפח סעיף א.ג.

א. גר שנכנס לקהל ישראל חייב מילה תחילה^ב, ואם מל כשהיה עכו"ם או נולד מהול צריך להטיף ממנו דם ברית^ג, ואין מברכין על הטפת הדם.

אם נכרת הגיד אין מילתו מעכבת מלהתגייר ומספיק לו בטבילה.

הגה: טבל קודם שמל מועיל בדיעבד, והוי טבילה^ד.

וי"א דלא הוי טבילה^ה.

ג. ד. כל עניני הגר בין להודיעו המצות ע"מ שיקבלם בין המילה או הטפת דם ברית, בין הטבילה צריך שיהיו בג' הכשרים לדון וביום^ו, ובדיעבד אם לא מל ולא טבל אלא בפני שנים^ז או קרובים או בלילה, ואפי' לא טבל לשם גרות אלא האיש טבל לקריו^ח והאשה טבלה לנדתה^ט הרי זה גר ומותר בישראלית, חוץ מקבלת המצות שמעכבת אם לא היתה ביום^י, ובשלשה.

ב. מברייתא יבמות דף מ"ו ע"א וכחכמים.

ג. טור והרא"ש מברייתא בשבת קל"ה ע"א, ואין מברכין לפי שמספקא לן אי מטיפין או לא, ע"כ מטיפין מספק אבל אין מברכין. ש"ך ס"ק א'.

ד. ב"י בשם הרמב"ן, וכ"כ המ"מ בפיו"ד מהלכות איסורי ביאה.

ה. נ"י בפ' החולץ בשם הרא"ה ע"כ יש לקיים ולהטבילו אחר שמל. ש"ך ס"ק ב'.

ו. דכתיב גבי גר "משפט אחד יהיה לכם" ואין משפט פחות משלשה. ש"ך ס"ק ח'.

ז. ולא דוקא שנים, דאפי' אחד ונקט שנים מצד עדות. ש"ך ס"ק י'. אבל בקבלת מצות אם לא קיבל בפני ג' אפי' בדיעבד מעכב. ש"ך ס"ק ט'. דזה התחלת דין לא כן מילה וטבילה שהם כגמר דין, שם בש"ך.

ח. דאם לא היה בדעתו בזה להיות גר לא היה ג"כ טובל לקריו, וכן האשה לא היתה טובלת לנדתה. ט"ז ס"ק ח'.

ט. מיבמות מ"ה ע"ב.

י. כתב הש"ך בס"ק ט' דצ"ע קצת שהרי כתב הרמ"א בחו"מ סי' ה' סעיף ב' די"א דאם עברו ודנו בלילה דיניהם דין וא"כ לפ"ז אפי' בקבלת מצות סגי בדיעבד בלילה, ואפשר שהרמ"א בחו"מ כתב דבריו רק לענין ממון וחשש לסברא זו משום דהפקר ביי"ד הפקר, אבל בגרות שזה דומיא דחליצה אפי' בדיעבד פסולה בלילה.

ולהרי"ף והרמב"ם אפי' בדיעבד שטבל או מל בפני שנים או כלילה לא מהני ^כ, ומעכב שאסור לו לישא אשה ישראלית, אבל אם כבר נשא והוליד ממנה בן לא פוסלין אותו ^ל.

עין משפט ב.ג. יו"ד סימן קכה סעיף ו

ז. עכו"ם הביא ענבים בסלים וזרקן לגת שיש בו יין דרוך ^מ מותר בדיעבד, אע"פ שיש בסלים יין שזב מהענבים ^נ שבהם, ואם ישראל מסייע לעכו"ם בזריקתו ^ס לגת מותר אפי' לכתחילה.

דף נט:

עין משפט א. יו"ד סימן קכה סעיף ו

עין בסעיף הקודם

עין משפט ב. יו"ד סימן קכד סעיף יג

טו. הרי שפשט ידו לחבית של יין ליטול משם דבר שנפל לו שם ותפסו ידו קודם שיוציאנה ולא ינידה ופתחו החבית מלמטה עד שיצא היין וירד למטה מידו מותר בהנאה ^ע.

כ. הרי"ף ביבמות והרמב"ם בפ' י"ג מאיסורי ביאה. וכלילה אינו מוזכר ברי"ף רק בדברי הטור, ועיין בגאון אות ט"ז-י"ז.

ל. ואע"ג דקיי"ל דאפי' עכו"ם הבא על בת ישראל הולד כשר, מ"מ נפ"מ כאן שהולד כשר גם לכהונה, או נפ"מ לענין פדיון הבן דחייב בפדיון לא כן בן מעכו"ם כמבואר בס"י ש"ה סעיף ח'. ש"ך ס"ק י'.

מ. מברייתא דף כ"ט וכרב כהנא.

נ. אפי' הוא יין צלול שכבר הומשך מותר מאחר שכוונתו של העכו"ם לשפית הענבים לגת כך כתב הלבוש. והט"ז בס"ק ט' השיג עליו וכתב דאם היה שם יין צלול אסור אפי' בדיעבד.

ס. שהרי יש כאן כח ישראל מעורב בו.

ע. מעובדא דההוא אתרוגא דף נ"ט, והטעם דכיון שבשעת הכנסת ידו לא היתה כוונתו רק ליטול הדבר שנפל שם א"כ לא כיון לנסך, ואח"כ כשנודע לו ונגע ביין כיון שאינו מניד היין הרי אינו משכשך וע"כ מותר בהנאה, ולדעת הרמ"א בסעיף כ"ד דכל מקום שמן הדין מותר בהנאה מותר גם בשתיה במקום הפסד ה"ה כאן רק שאין לפרסם הדבר. ש"ך ס"ק ל'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.

י"ד סימן קלב סעיף א

א. עכו"ם שנגע ביין שלנו אע"פ שאסור בהנאה מותר לקחת דמיו פ
דהיינו עלותו מאותו עכו"ם שאסרו, או שאותו עכו"ם ימכור אותו
לעכו"ם אחר ויתן דמיו לישראל. ואם מכרו הישראל לעכו"ם אחר אם
נתן לו הכסף קודם שיתן לו היין כסף זה אסור בהנאה ז, אבל אם לקח
העכו"ם קודם היין ואח"כ נתן הכסף לישראל יש מי שאומר ק שאע"פ
שלבשל היין שמכרו מעות אלו אסורים בהנאה לאחרים מותר ר.

הגה: אבל בזה"ז כל מגע שלהם אינו אוסר אלא בשתייה ומשום חשש
התנות ש.

עין משפט ד.

י"ד סימן קכד סעיף יד

ה. טז. ניטל הברז מהחבית והכניס בה העכו"ם את אצבעו עד שנגע ביין
כל היין אסור ת. ה"ה אם הוציא העכו"ם הברז התחוב בנקב והיה
נוגע עד היין אסור שא"א שלא שיכשך.

הגה: ודוקא שידע שכל הברזה עוברת כל השוליים אבל בלא ידע שזה כך
הו"ל מגע עכו"ם בלי כוונה ע"י דבר אחר מותר אפי' בשתייה.

ה. יז. אם הברזה אינה עוברת כל עובי השוליים שא"א לו לשכשך

פ. מימרא דרב אשי בע"ז דף נ"ט ע"ב. והטעם דלאו דמי מכירה לקח אלא ההיזק ואפי'
אין העכו"ם רוצה ליתן המעות עד שיתן לו הישראל היין מותר, כ"כ הר"ן. וכתב הש"ך
בס"ק ב' דמשמע אפי' אסרו בשוגג דבכה"ג פטור מלשלם כמו שמבואר בחו"מ סי' שפ"ה
אפי' מותר ליקח דמיו מאותו עכו"ם דמ"מ הזיק אותו.

צ. ואפי' לאחרים והטעם שכבר נאסר היין לפני המכירה. ט"ז ס"ק ג'.

ק. טור מרי"ו מההיא דאם בא עליה ואח"כ נתן לה אתנן מותר מע"ז דף ס"ב, ומ"מ לו
עצמו אסור משום קנס.

ר. דכיון שאחר שקנה העכו"ם היין במשיכה נתן הדמים לא נקרא דמי יי"נ, ש"ך ס"ק ה'
מהטור והרא"ש.

ומ"מ גם לאחרים אינו מותר אלא בהפ"מ אבל בלא"ה אסור, ואע"ג דבזה"ז אין נפ"מ
דמותר בהנאה מ"מ נפ"מ למוכר ע"ז ומשמישה דדין אחד יש ליי"נ וע"ז. ש"ך ס"ק ג'.

ש. כמו שנתבאר בסי' קכ"ג דמגען מותר בהנאה במקום הפסד. ש"ך ס"ק ו'.

ת. היינו אפי' בהנאה, ולדעת הרמ"א בסעיף כ"ד מותר בהנאה במקום הפסד. ש"ך ס"ק
ל"א. וכתב הב"ח אף שהכנסת אצבעו של העכו"ם לצורך הצלת היין אפי' חיישינן
שמה ניסך לע"ז ושיכשך אחרי הצלתו. ועיין בט"ז ס"ק י"ב.

כשמוציא היין הוי כוחו * ומה שנשאר בחבית מותר אפי' בשתיה
ומה שיצא אסור בשתיה.

הגה: אם הוציא שלא בכוונה גם מה שיצא לחוץ מותר גם בשתיה דכח עכו"ם
שלא בכוונה מותר.

א. פי' שיוצא מכוחו וכיון שאינו נסך גמור שלא שיכשך בו לא נאסר מה שבפנים ע"י
חיבור ניצוק, אבל לפי מה שפסק המחבר בריש סי' קכ"ה דנאסר בניצוק בכח העכו"ם
א"כ צ"ע דה"ה כאן ע"ש.